

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **GOLD CORP s.r.o.**, sídlem Slavníkova 2357/9, Praha 6, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, čj. 806/2017-160-SPR/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2021, čj. 2 A 12/2018-39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2021, čj. 2 A 12/2018-395, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 1. 2017, čj. MHMP 42362/2017/Dol, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu (dnes přestupku) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění do 30. 6. 2017. Měla se jej dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla porušila svoji povinnost stanovenou § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy (dále „automat“) bylo zjištěno, že dne 1. 3. 2016 kolem 10:37 hodin v Praze 8, na ulici V Holešovičkách, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení (SVO) č. 802597, směr Teplice, jel dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla rychlostí 78 km/h a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu porušením § 18

odst. 4 téhož zákona. Za spáchání daného správního deliktu byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaného výše uvedeným rozhodnutím změnil (doplnil) rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části výroku i odůvodnění týkající se skutkové věty a ve zbytku jej potvrdil.

[3] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl.

[4] Ohledně žalobní námitky spočívající v neprokázání splnění podmínky stanovené v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, dospěl k závěru, že z podkladů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatu. Podle městského soudu to vyplývá zejména z radarového záznamu s fotodokumentací, kde není uvedena osoba, která by měření provedla. Skutečnost, že na ověřovacím listu není uvedeno, zda se jedná o automat, či ne, není podstatná. Podstatné je, že ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl ověřen a certifikován k použití pro měření rychlosti vozidel.

[5] K námitce porušení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii městský soud uvedl, že nebyla žalobkyní zmíněna ve správním řízení a nevznikly ani pochybnosti o jejím splnění. Není proto vadou napadeného rozhodnutí, pokud se touto okolností správní orgány výslovně nezabývaly. Jde o námitku nedůvodnou a účelovou, o čemž svědčí nejen její obecnost a uvedení až v soudním řízení, neboť soudu je z úřední činnosti známo, že zástupce zmíněnou námitku bez podrobnější argumentace používá i v mnoha jiných řízeních. Na internetových stránkách Městské policie hl. m. Prahy lze v záložce Doprava v sekci Měření rychlosti nalézt seznam míst k měření rychlosti. Žalobní námitka tak nebyla způsobilá založit důvodnou pochybnost o zveřejnění informace o zřízení stálého automatu.

[6] Městský soud neshledal ani porušení § 79a zákona o silničním provozu. Z dokumentu „Místa k měření rychlosti strážníky MP“ založeném ve správním spise, který je přílohou informace ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy z 27. 8. 2015, totiž plyne, že k měření rychlosti městskou policií byl mimo jiné určen úsek V Holešovičkách směr z centra mezi SVO č. 802564 a SVO č. 802597, Praha 8. S takto vymezeným úsekem se shoduje vymezení místa spáchání přestupku (Praha 8, ulice V Holešovičkách v blízkosti SVO č. 802597, směr Teplice). Provedení měření na určeném úseku přitom vyplývá ze záznamu automatu, který je rovněž založen ve správním spise.

[7] Důvodnými městský soud neshledal ani další žalobní body. Jelikož však žalobkyně jejich vypořádání nenapadá kasační stížností, bylo by nadbytečné je zde rekapitulovat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[9] Podle stěžovatelky městský soud pochybil, neboť nezrušil rozhodnutí správních orgánů, která se vůbec nezabývala otázkou, zda byla rychlost změřena automatem, a zároveň vyšla ze skutkového stavu, který nemá oporu v provedeném dokazování, resp. se neopírá o dostatečná skutková zjištění. Rozhodnutí neobsahují ani informaci o tom, jaký typ rychloměru byl použit. Je na správních orgánech, aby přezkoumatelně odůvodnily, proč měly použít rychloměr za automat. Správní orgány tedy neprokázaly a ani netvrdily, že bylo měřeno stálým automatem. Pokud tak správní orgány neučinily, postupovaly v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka odmítla úvahu městského soudu, podle níž je nutné za měření automatem považovat (každé) takové měření, kde není uvedeno jméno obsluhy rychloměru. Úvaha je logicky nesprávná, neboť skutečnost, že není uvedeno jméno osoby, která rychloměr nastavila, neznámá, že jde o rychloměr automatický.

[10] Dále namítla, že správní orgány ani krajský soud neprokázaly, že byla splněna podmínka provozu automatu, a to zveřejněním informace o jeho zřízení, jak stanoví § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Splnění této podmínky jsou správní orgány povinny dokazovat z moci úřední (stejně jako splnění podmínky dle § 79a silničního zákona). V obou případech jde totiž o právní předpoklady zákonnosti provádění měření obecní (městskou) policií. V nyní projednávané věci však správní orgány na takové dokazování zcela rezignovaly, dokonce ani netvrdily, že by byla splněna, resp. že by jim obecně její splnění bylo známo např. z jiných řízení. Odkaz městského soudu na webové stránky městské policie uvedené pochybení správních orgánů nemohlo odstranit. Jednak soud tuto webovou stránku neprovedl k důkazu a nezachytil její obsah, ač je tomu povinen, jednak z dané webové stránky neplyne, že by městská policie danou informaci zveřejnila nejpozději k datu spáchání přestupku. K tomu stěžovatelka namítla, že na webových stránkách Městské policie hl. m. Prahy (www.mppraha.cz) se žádná záložka „doprava“ ani sekce „měření rychlosti“ nenachází, což doložila výtiskem celé této webové stránky.

[11] Správní rozhodnutí jsou podle stěžovatelky nepřezkoumatelná též z toho důvodu, že se vůbec nezabývala otázkou, zda městská policie měřila na místě, které ji k tomu určila Policie ČR, jak vyžaduje § 79a zákona o silničním provozu. V důsledku toho nebyl ani dostatečně zjištěn skutkový stav a nebylo prokázáno splnění uvedené podmínky. Stěžovatelka namítla, že dokument „Místa k měření rychlosti strážníky MP“, na nějž odkázal městský soud, nebyl obsažen ve správním spise v průběhu správního řízení, resp. ke dni právní moci rozhodnutí. Správní orgány z tohoto podkladu nevycházely, a proto tak nemohl učinit ani městský soud, aniž jej provedl k důkazu. V takovém případě by však soud plně nahrazoval činnost správních orgánů, neboť bylo předně jejich povinností posoudit, zda byla městská policie oprávněna v daném místě měřit rychlost. Městská policie byla oprávněna měřit pouze v ulici v Holešovičkách směr z centra mezi SVO č. 802564 a 802597. Ke spáchání přestupku mělo dojít „v blízkosti SVO 802597“, tedy jednoho z krajních sloupů, vymezujících úsek, ve kterém se mohlo měřit. Záleží tedy na tom, zda bylo měřeno „v blízkosti“ sloupu na straně, jež spadala do povoleného úseku měření, anebo v blízkosti tohoto sloupu na druhé straně, která do něj nespadala. Vymezení místa ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak neumožňuje přezkoumat, zda se celý měřený úsek nacházel právě v místě, kde městská policie byla oprávněna měřit. Neplyne to jednoznačně ani z uvedeného dokumentu, na nějž odkázal

městský soud. Zároveň bylo místo spáchání přestupku vymezeno jako jeden konkrétní bod (sloup), ačkoli mělo být měřeno v úseku cca kilometr dlouhém, jenž nemůže být celý „v blízkosti SVO 802597“. Pravdivé není ani tvrzení soudu, že provedení měření v daném úseku vyplývá ze záznamu z rychloměru, jelikož z něj naopak plyne, že bylo měřeno v místě označeném jako „V Holešovičkách, Na Truhlářce, směr Teplice“, což neodpovídá vymezení místa spáchání přestupku, jak z něj vycházely správní orgány i městský soud.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky jsou obdobného charakteru jako námitky, a proto nepovažuje za přínosné se k nim opětovně vyjadřovat. Odkázal tak pouze na rozsudek městského soudu, kde jsou námitky i vyjádření žalovaného shrnuty. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasačních námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

III.1 Prokázání splnění podmínky stanovené v § 24b odst. 2 o obecní policii

[14] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou, že nebylo prokázáno splnění podmínky stanovené v § 24b odst. 2 o obecní policii, tedy že byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení stálého automatu, a s tím související tvrzenou vadou v řízení před soudem, neboť městský soud nevedl řádné dokazování.

[15] Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii *je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Dle odst. 2 téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*

[16] Zákonnou povinností stanovenou v citovaném ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku z 16. 12. 2019, čj. 9 As 280/2019-39, body 9 až 17. V rozsudku z 27. 1. 2021, čj. 2 As 52/2020-46, body 12 až 18, se pak podrobně zabýval, na podkladě obdobných námitek, v podstatě shodnou situací jako v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud proto i nyní vyšel ze závěru citovaných rozsudků, na něž v podrobnostech odkazuje.

[17] Krajský (městský) soud nikterak nepochybí, pokud za situace naprosté procesní pasivity stěžovatele ve správním řízení přistoupí k doplnění dokazování ve vztahu k těm skutečnostem, které stěžovatel zpochybnil teprve v žalobě, a tudíž k nim správní spis nemohl obsahovat příslušné důkazní prostředky (otázka vhodného zveřejnění informace o zřízených automatech). Takový postup je plně v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu NSS z 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, neboť krajský soud by neprováděl vyčerpávající dokazování týkající se samotného spáchání skutku, nýbrž by doplnil dokazování toliko ve vztahu k namítané nezákonnosti použitého důkazního prostředku, tj. záznamu z rychloměru (např. rozsudek NSS z 19. 8. 2020, čj. 2 As 309/2019-39).

pokračování

[18] Stěžovatelka tedy nemá pravdu v tom, že přes její pasivitu ve správním řízení byly správní orgány povinny splnění podmínky podle § 24b odst. 2 dokazovat z moci úřední. Tuto otázku lze, stejně jako splnění podmínky dle § 79a silničního zákona, zařadit mezi ty, s nimiž se správní orgány musí výslovně vypořádat pouze k námitce, jinak soud vychází pouze z podkladů založených ve spise nebo z vlastního dokazování (srov. bod [29] dále). V důsledku toho pak nelze postup stěžovatelky, která naplnění podmínky zpochybnila až v žalobě, bez dalšího posoudit jako účelový, jak učinil městský soud v bodě 45 napadeného rozsudku.

[19] Městský soud v nyní projednávané věci ohledně v žalobě namítaného neprokázání splnění podmínky § 24b odst. 2 zákona o obecní policii neprováděl dokazování (ostatně ve věci rozhodl bez nařízení jednání). Uvedl pouze, že mu „je z úřední činnosti známo, že právní zástupce zmíněnou námitku bez podrobnější argumentace uvádí i v mnoha jiných řízeních a na internetových stránkách Městské policie hl. m. Prahy lze v záložce Doprava v sekci Měření rychlosti nalézt seznam míst k měření rychlosti“. K související námitce stěžovatelky Nejvyšší správní soud na okraj uvádí, že městský soud zřejmě omylem odkázal na webové stránky Městské policie hl. m. Prahy (www.mppraha.cz), na nichž se skutečně žádá záložka „doprava“ ani sekce „měření rychlosti“ nenachází. Uvedené lze nalézt na webových stránkách hlavního města Prahy (www.praha.eu), přičemž sekce „měření rychlosti“ již vede na stránky Městské policie hl. m. Prahy, kde je zveřejněn (aktuální) seznam míst k měření rychlosti strážníků městské policie.

[20] Nejvyšší správní soud však především připomíná, že podle rozsudku z 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129, č. 2038/2010 Sb. NSS, hodlá-li soud zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.), aniž účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovýchto skutečností rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známy soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, pokud z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.

[21] Stejně jako ve věci sp. zn. 2 As 52/2020 proto nelze ani v nyní projednávané věci přijmout konstatování městského soudu, že mu je z jeho úřední činnosti známo, že na internetových stránkách Městské policie hl. m. Prahy lze v záložce Doprava v sekci Měření rychlosti nalézt seznam míst k měření rychlosti. O této znalosti totiž není ve spise městského soudu založen vůbec žádný podklad (např. zachycený zjištěný obsah webových stránek) a soud s těmito poznatky ani neseznámil stěžovatelku. Vzhledem k povaze internetu může být, a obvykle též je, obsah určité internetové stránky proměnlivý v čase. Proto je nutné důkaz obsahem internetové stránky provést v rámci ústního jednání (rozsudek NSS z 18. 2. 2020, čj. 1 As 363/2019-35, bod 15). Tím, že městský soud v projednávané věci řádně nedokazoval dodržení podmínky stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, ale pouze konstatoval existenci znalosti ze své úřední činnosti, zatížil i řízení vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedené tvrzení o existenci znalosti

přítom představovalo ve vztahu k posouzení otázky naplnění podmínky podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii klíčový (jediný) skutkový podklad, o který krajský soud opřel své závěry.

III.2 Otázka, zda byla rychlost změřena automatem

[22] Důvodnost jedné kasační námitky, na jejímž základě Nejvyšší správní soud shledá nezákonnost napadeného rozsudku, mu nebrání vypořádat i ostatní stěžovatelkou uplatněné námitky, které jsou skutkové či právně oddělitelné a má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[23] Podle stěžovatelky městský soud pochybil, neboť nezrušil rozhodnutí správních orgánů, která se vůbec nezabývala otázkou, zda byla rychlost změřena automatem. Správní rozhodnutí neobsahují ani informaci o tom, jaký typ rychloměru byl použit. S totožnou námitkou uplatněnou stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud vypořádal v nedávných rozsudcích z 9. 2. 2022, čj. 7 As 325/2019-34, bod 32, a z 29. 7. 2022, čj. 5 As 88/2021-43, body 19 a 20.

[24] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, *se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Podle odst. 2 písm. a) *téhož ustanovení právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.*

[25] Nejvyšší správní soud se předně neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že by se měly správní orgány v rozhodnutích této otázky z vlastní iniciativy věnovat. V nyní projednávané věci byla stěžovatelka v řízení před správními orgány zcela pasivní a vůbec nenamítala, že by se správní orgány měly zabývat otázkou, zda byla rychlost změřena automatem. K nařízenému ústnímu jednání se bez omluvy nedostavila, nevyužila možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a předložit k nim své vyjádření, proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila. Veškerou svou argumentaci uvedla poprvé až v žalobě, což sice nemá vliv na projednatelnost žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS), nicméně využije-li „obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 21). Nelze proto správním orgánům vytýkat, že se nezabývaly obsahem pojmu automat a nepodřadily použitý rychloměr pod tuto definici. Otázku, zda byl rychloměr automatem, lze zařadit mezi ty, s nimiž se správní orgány musí výslovně vypořádat pouze k námitce, jinak soud vychází pouze z podkladů založených ve spise nebo z vlastního dokazování (obdobně rozsudek NSS z 31. 7. 2019, čj. 8 As 270/2017-76, body 8 až 10).

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem nemá pochyb o tom, že byla rychlost stěžovatelčina vozidla změřena automatem. Ač tento závěr není v rozhodnutí správních orgánů výslovně odůvodněn, vyplývá dostatečně ze správního spisu. V něm se nachází ověřovací list ze dne 29. 10. 2015, č. 8012-OL-70336-15, z něhož vyplývá, že se jednalo o typ Unicam VELOCITY3, výrobce CAMEA, spol. s r.o. umístěný v Praze 8 na ul. V Holešovičkách, který byl zkoušen podle metrologického předpisu ČMI č. 812-MP-C215 „Metodický postup při ověřování úsekových rychloměrů“. Provedená zkouška prokázala, že předmětný silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Z výše uvedeného vyplývá pro posouzení věci rozhodující skutečnost, že použitý rychloměr byl plně technicky způsobilý, a lze tudíž vycházet z jím naměřených hodnot (shodně bod 27 rozsudku NSS z 27. 6. 2018, čj. 4 As 114/2018-49, na nějž přílehavě odkázal i městský soud v bodě 33 napadeného rozsudku). Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud považuje za naprosto dostatečné, pokud správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že překročení rychlosti bylo zjištěno automatem. Na uvedeném nic nemění ani nepřesná úvaha městského soudu, podle níž není-li uvedeno jméno obsluhy rychloměru, jde o měření automatem.

[27] Výše uvedené je v souladu s judikaturou, na níž odkazuje v kasační stížnosti stěžovatelka. Zmiňuje především rozsudek NSS z 23. 4. 2020, čj. 8 As 197/2018-39, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného správního orgánu proti rozsudku, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí právě kvůli tomu, že nebylo zřejmé, zda proběhlo měření automatem. Stejně jako ve věci sp. zn. 5 As 88/2021 však i nyní stěžovatelka přehlíží zcela zásadní okolnost, totiž že Nejvyšší správní soud kasační stížnost v citované věci zamítl, neboť ani ze spisu nebylo zřejmé, že byl rychloměrem automat. Tak tomu ovšem v nyní posuzované věci není, neboť tuto skutečnost ze spisu lze seznat, jak již bylo uvedeno výše. Lze tedy uzavřít, že městský soud v tomto ohledu nepochybil, neboť správní orgány nebyly povinny se danou otázkou výslovně zabývat ve svých rozhodnutích a spis je v tomto ohledu dostatečným podkladem.

III.3 Měření rychlosti na místě, které obecní (městské) policii určila Policie ČR (§ 79a zákona o silničním provozu)

[28] Důvodná není ani námitka, podle níž nebylo ve správním ani soudním řízení postaveno najisto, že městská policie měřila rychlost v souladu s § 79a zákona o silničním provozu na místě, které ji k tomu určila Policie ČR. I zde lze plně vyjít ze závěrů již citovaných rozsudků NSS čj. 7 As 325/2019-34, body 29 a 30, a čj. 5 As 88/2021-43, body 28 až 30, které reagovaly na podobné námitky.

[29] Nejvyšší správní soud opakovaně upozorňuje, že správní orgán nemůže ve správním řízení předvídat veškeré stěžovatelčiny námitky. Z vlastní iniciativy odůvodňovat soulad postupu s § 79a zákona o silničním provozu správní orgány nemusí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou soudy a správní orgány při zkoumání oprávnění městské policie měřit rychlost ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu povinny shromažďovat podklady prokazující naplnění této zákonem stanovené podmínky, tj. že rychlost byla měřena za účelem zvýšení bezpečnosti provozu a že tuto činnost vykonávala městská policie na místě k tomu určeném Policií ČR. Tyto skutečnosti se dokládají například dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, případně stanovisky

Policie ČR (rozsudek NSS čj. 7 As 325/2019-34, bod 29 a tam citovaná judikatura). Chybí-li tyto podklady ve správním spisu, je na správních soudech, aby pochybnosti o skutkovém stavu odstranily (srov. rozsudek NSS z 5. 3. 2020, čj. 1 As 424/2019-29, body 17 a 18). V nyní posuzované věci takto městský soud postupovat nemusel, neboť správní spis obsahuje stanovisko Policie ČR z 27. 8. 2015, čj. KRPA-22940-2/ČJ-2015-0000DI, v němž je jasně projevna vůle určit místa k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, přičemž jeho přílohou je dokument nazvaný „Místa k měření rychlosti strážníky MP“ obsahující seznam těchto míst. V bodě 102 je uvedena „*Praha 8, ul. V Holešovičkách směr z centra mezi SVO č. 802564 a č. 802597*“. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s názorem městského soudu, že soulad postupu správních orgánů s § 79a zákona o silničním provozu je ze správního spisu zřejmý.

[30] Přisvědčit nelze ani stěžovatelčinu tvrzení, že stanovisko Policie ČR nebylo v době správního řízení součástí spisu, a městský soud tedy měl toto stanovisko provést k důkazu. Neobstojí její argumentace, že rozhodnutí správních orgánů vyjmenovávají důkazy, z nichž vycházely, ale stanovisko Policie ČR nezmiňují. Rekapitulace důkazů totiž obsahuje jen ty důkazy, o které se opírá odůvodnění rozhodnutí, správní orgány naopak nevyjmenovávaly veškeré listiny založené ve spise či každé dílčí zjištění, ze kterého v písemném odůvodnění nedovozovaly žádné výslovné závěry (shodně rozsudek NSS čj. 5 As 88/2021-43, bod 29). Ani skutečnost, že stanovisko není výslovně uvedeno ve sběrném archu spisu správního orgánu I. stupně, nevypovídá bez dalšího o tom, že by mělo být dodatečně přidáno do spisu po zahájení řízení o žalobě, jak tvrdí stěžovatelka. Ze sběrného archu sice skutečně pohříchu nevyplývá, zda a kdy bylo stanovisko (společně s jinými podklady) zařazeno do spisu. Podle Nejvyššího správního soudu by však úmyslná manipulace se spisem v daném případě zcela postrádala smyslu vzhledem k tomu, že chybějící podklad o součinnosti městské policie s Policií ČR ve správním spisu není důvodem nezákonnosti rozhodnutí, neboť takový podklad může být doplněn i v případném řízení o žalobě při dokazování.

[31] Městský soud tedy nepochybil, pokud k výše uvedenému stanovisku Policie ČR přihlížel jako k součásti spisu, aniž prováděl dokazování, neboť sám žádné indicie o manipulaci se spisem neměl a stěžovatelka v tomto směru v žalobě nic neuváděla (shodně rozsudek NSS čj. 5 As 88/2021-43, bod 30). Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud z jiného důvodu zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, bude nyní na stěžovatelce, aby v tomto dalším řízení před městským soudem vyjádřila a doložila své pochyby ohledně správného nakládání se správním spisem ze strany správních orgánů. Učiní-li tak, bude na městském soudu, aby se s námitkou vypořádal a případně na ni procesně reagoval.

[32] Stěžovatelka dále namítla, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno jako jeden konkrétní bod (sloup), ačkoli mělo být měřeno v úseku cca kilometr dlouhém. Nejvyšší správní soud uvádí, že jako místo spáchání přestupku bylo logicky uvedeno místo, kde došlo k ukončení jednání, jímž byl přestupek spáchán, tj. místo výjezdu z měřeného úseku. Z fotodokumentace záznamu z automatu přitom jednoznačně plyne, že měřeným úsekem byla vzdálenost 937,9 m. Takové určení místa, kde došlo k přestupkovému jednání, je podle Nejvyššího správního soudu zcela dostatečné (srov. rozsudek NSS čj. 5 As 88/2021-43, body 22 a 23).

pokračování

[33] Námitkou stěžovatelky, že nebylo prokázáno to, zda se místo spáchání přestupku „v blízkosti sloupu 802597“ nachází v úseku vymezeném Policií ČR, či nikoli, ani námitkou, že na záznamu z automatu je uvedeno „V Holešovičkách, Na Truhlářce, směr Teplice“, což neodpovídá vymezení místa spáchání přestupku, jak z něj vycházely správní orgány i městský soud, se Nejvyšší správní soud pro její nepřipustnost nemohl zabývat. Jde totiž o námitky, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za vhodné toliko poukázat na skutečnost, že na fotografii zachycující vozidlo stěžovatelky v okamžiku spáchání přestupku nezjištěným řidičem jsou uvedeny souřadnice GPS, které přesně identifikují konec úseku měření rychlosti tohoto vozidla (shodně rozsudek NSS čj. 7 As 325/2019-34, bod 30).

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek městského zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je městský soud vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), podle nějž je povinen ohledně otázky, zda byla splněna podmínka měření podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii vést řádné dokazování v průběhu nařízeného jednání, a dále vypořádat případnou námitku stěžovatelky ohledně správného nakládání se správním spisem ze strany správních orgánů.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu